

NEDORUČENIE PROCESNÉHO ROZHODNUTIA OBVINENÉMU

Samotné nedoručenie procesného rozhodnutia akokoľvek súvisiaceho s dôkazom (napr. pribratie súdneho znalca v konaní na podanie znaleckého posudku), ku ktorému sa má možnosť obvinený (obžalovaný) následne v priebehu konania vyjadriť a vnieť voči nemu všetky (akékoľvek) výhrady, nemožno považovať za právne významnú udalosť z pohľadu ústavnej ochrany základného práva na obhajobu.

Vo vzťahu k úspešnému namietaniu porušenia základných práv nepostačuje tvrdenie, že sťažovateľovi nebolo doručené procesné rozhodnutie týkajúce sa zabezpečenia dôkazného prostriedku, ak zároveň neoznačil žiadne reálne negatívne dôsledky a dopady takéhoto postupu, ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do jeho základných práv.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 637/2015 zo 16. decembra 2015)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť V. H., zastúpeného JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 97/2013 a jeho uznesením z 10. decembra 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 35/2014 a jeho uznesením z 22. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :**I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2014 doručená sťažnosť V. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 97/2013 a jeho uznesením z 10. decembra 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 35/2014 a jeho uznesením z 22. októbra 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 136/2012 z 26. septembra 2013 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných

a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. j) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom strázenia. Súčasne bol sťažovateľovi uložený ochranný dohľad na dobu jedného roka.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podali odvolania tak sťažovateľ, ako aj príslušný prokurátor. Za čiastočne dôvodný druhostupňový súd považoval riadny opravný prostriedok prokurátora, na základe ktorého rozsudkom sp. zn. 1 To 97/2013 z 10. decembra 2013 zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a sám podľa § 322 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody podľa § 172 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona na 7 rokov a 6 mesiacov. Odvolanie sťažovateľa krajský súd ako nedôvodné zamietol.

Druhostupňové rozhodnutie sťažovateľ napadol dovolaním, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tdo 35/2014 z 22. októbra 2014 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd, ako aj najvyšší súd porušili svojimi postupmi a rozhodnutiami ním označené základné práva zaručené ústavou a listinou a práva zaručené dohovorom.

Svoje presvedčenie o zásahu do jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodňuje tým, že sa „*ani jeden zo súdov nezaoberal celou obhajobou sťažovateľa smerujúcou k nesprávnosti použitia kvalifikačného momentu podľa § 138 písm. j) Tr. zák.*“.

Krajský súd sa mal obmedziť iba na konštatovanie, že „*obhajobné námietky nie sú akceptovateľné vzhľadom na existujúcu právnu úpravu a v tomto smere už ustálenú súdnu prax*“.

Najvyšší súd sa podľa slov sťažovateľa «*vysporiadal iba s jednou námietkou obhajoby k otázke správnosti použitia právnej kvalifikácie „na viacerých osobách“; a to s námietkou vzťahujúcou sa k predmetu útoku, ktorú uzatvoril tým, že tento trestný čin je zaradený medzi trestné činy ohrozujúce život alebo zdravie, čo postačuje pre záver, že tento trestný čin je možné spáchať na viacerých osobách*».

Sťažovateľ však tvrdí, že všeobecné súdy „*nevenovali žiadnu pozornosť, a to ani poukázaním, že by bola prípadne takáto obhajoba právne bezvýznamná, zásadným obhajobným námietkam, ktoré podľa názoru sťažovateľa vylučujú použitie § 138 písm. j) Tr. zák. na daný prípad*“.

Poznamenal, že „*Ak je... určité konanie zahrnuté už v znakoch základnej skutkovej podstaty, nie je možné, to isté konanie považovať aj za znak kvalifikovanej skutkovej podstaty, pretože to vylučuje ustanovenie § 38 ods. 1) Tr. zák.*“.

Je pritom presvedčený, že v jeho prípade všeobecné súdy nepostupovali v súlade s týmto ustanovením.

Za kľúčové sťažovateľ považuje, že v jeho trestnej veci „*vo vzťahu k časti skutku kvalifikovaného podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona je použitá právna kvalifikácia nesprávna*“ a s touto jeho námietkou sa „*krajský súd ani Najvyšší súd... nevysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom, keďže z odôvodnenia predmetného rozsudku krajského súdu a uznesenia Najvyššieho súdu... sa nedá vyvodiť, akým spôsobom sa súdy s obhajobou vyrovnali*“.

Porušenie základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru sťažovateľ namieta v súvislosti s písomnými príkazmi Okresného súdu Nitra „č. k. OS NR-V-6-1/12-INtt-2/12 zo dňa 30. 1. 2012 a č. k. OS NR-V-5—1/12-INtt-2/12 zo dňa 30. 1. 2012 na odpočúvanie telefónnych hovorov“, ktoré podľa neho neboli „odôvodnené konkrétnymi skutkovými okolnosťami ani vzhľadom k podozreniu z trestnej činnosti a ani vzhľadom k úmyslu spáchať trestný čin“ a „nevysvetľujú, na podklade akých okolností nastalo dôvodné podozrenie, že bol trestný čin spáchaný alebo má byť spáchaný, bez bližšieho popisu skutkových okolností“, preto „nesplňajú požiadavku preskúmateľnosti, t. j. chýba relevantná konkrétne vysvetľujúca argumentácia, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky odôvodňujúce zásah do práva zaručeného ústavou“.

Sťažovateľ sa domnieva, že v jeho prípade ide o nezákonné príkazy. „Oba sudy sa nevysporiadali s argumentáciou sťažovateľa... a konštatovali, že príkazy odôvodnené sú...“.

V ďalšom sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že v jeho trestnej veci „bol nezákonným spôsobom zabezpečený dôkaz – znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave č. p. PPZ-KEU-BA-EXP-2012/3859 zo dňa 21. 6. 2012, pretože vyšetrovateľ nepostupoval podľa § 142 ods. 3 Tr. por.“. Uznesenie „o pribratí znalca do konania, na podklade ktorého bol označený znalecký posudok vypracovaný doteraz doručené sťažovateľovi ani jeho obhajcovi nebolo, čo je porušením práva na obhajobu a nezákonným spôsobom získania dôkazu...“.

Sťažovateľ získal z odôvodnení rozhodnutí súdov... dojem, že takéto rozhodnutie mu nie je potrebné doručovať ak bolo vydané pred vznesením obvinenia, s čím nemôže súhlasiť, pretože znalecký posudok vypracovaný na základe takéhoto uznesenia sa proti nemu v trestnom konaní použil, preto musí mať možnosť sa proti pribratiu znalca do konania brániť, prípadne sa vyjadriť aj k jeho možnej zaujatosti.

Naviac tvrdenia uvedené... v rozhodnutí Najvyššieho súdu... sú nejasné v tom, že hovorí o nejakom uznesení na predbežné znalecké skúmanie a následnom uznesení, ktoré už bolo vraj sťažovateľovi doručené, čo nie je pravda.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že

„Konaním Krajského súdu v Nitre a Najvyššieho súdu SR v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Nitre pod č. k. 1 To/97/2013 a na Najvyššom súde SR pod č. k. 3 Tdo 35/2014 v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č. k. 1 To/97/2013-628 zo dňa 10. 12. 2013 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Tdo 35/2014 zo dňa 22. 10. 2014, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...).

Zároveň došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súkromie podľa článku 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva sťažovateľa podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a zároveň k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu podľa článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 1 To/97/2013-628 zo dňa 10. 12. 2013 a uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Tdo 35/2014 zo dňa 22. 10. 2014 sa zrušujú.“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv, resp. iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu, ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 97/2013 a jeho uznesením z 10. decembra 2013 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 35/2014 a jeho uznesením z 22. októbra 2014, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným odôvodnením rozhodnutí a ich arbitrárnosťou vo vzťahu k obhajobe sťažovateľa spočívajúcej v námietkach:

- nesprávnej kvalifikácie skutku ako spáchaného závažnejším spôsobom konania na viacerých osobách s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona,
- nedostatočného odôvodnenia príkazov Okresného súdu Nitra na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky,
- nezákonnosti dôkazu – znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „KEÚ PZ“) – ktorá mala prameniť z nedoručenia sťažovateľovi ani jeho obhajcovi uznesenia vyšetrovateľa Policajného zboru o pribratí tohto ústavu do konania.

Ústavný súd považuje za potrebné na tomto mieste pripomenúť, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je v prípadoch odmietnutia dovolania dovolacím súdom považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 a tiež napr. I. ÚS 611/2014, I. ÚS 563/2014).

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s nesprávnou právnou kvalifikáciou trestného činu za použitia § 138 písm. j) Trestného zákona

Sťažovateľ v prvom rade namieta nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 138 písm. j) Trestného zákona v jeho trestnej veci. Podľa jeho názoru všeobecné súdy sa jeho obhajobou poukazujúcou na vylúčenie použitia označeného ustanovenia na danú vec nezaoberali.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len

v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že mu neprislúcha hodnotiť spôsob vykonávania dôkazov všeobecnými súdmi ani hodnotiť skutkové a právne závery, ku ktorým dospeli, a tak zasahovať do ich rozhodovacej činnosti, pretože nie je prieskumným súdom ani nadriadeným súdom. Jeho úlohou je kontrola zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu č. k. 1 To 97/2013-628 z 10. decembra 2013, z odôvodnenia ktorého vyplývajú tieto vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľa relevantné skutočnosti:

«Súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že obžalovaný svojím protiprávnym konaním naplnil všetky formálne znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. por., vrátane naplnenia kvalifikačného momentu uvedeného v § 138 písm. j/ Tr. zák.

K odvolacím námietkam obžalovaného vo vzťahu ku kvalifikačnému momentu „na viacerých osobách“ odvolací súd uvádza, že tieto nie sú akceptovateľné práve vzhľadom na existujúcu právnu úpravu a v tomto smere už ustálenú súdu prax. Pokiaľ aj prax eviduje niektoré rozhodnutia, ktoré by obsahovali odlišné právne závery v tomto smere, tak je potrebné ich aj takto individuálne posudzovať, pretože minimálne zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia nie je. Ich využitie je možné len v rámci úvah „de lege ferenda“ v rámci ďalšieho legislatívneho procesu ohľadne Trestného zákona.»

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku sp. zn. 3 Tdo 35/2014 z 22. októbra 2014 uviedol:

„... najvyšší súd pripomína, že dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi sa podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. dopustí ten, kto neoprávnene

- a) vyrobí,*
- b) dovezie, vyvezie, prevezie alebo dá prepraviť,*
- c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo*
- d) prechováva po akúkoľvek dobu,*

omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje.

Podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Závažnejším spôsobom konania sa podľa § 138 písm. j/ Tr. zák. rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách, pričom viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby (§ 127 ods. 12 Tr. zákona).

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný svojím úmyselným konaním neoprávnene predal, zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu mefedrón, pričom tento čin páchal závažnejším spôsobom konania, pretože ho páchal minimálne na piatich osobách, teda na viacerých osobách. Tým obžalovaný naplnil všetky pojmové znaky obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi je zaradený v I. hlave 3. diele osobitnej časti Trestného zákona medzi trestnými činmi ohrozujúcimi život alebo zdravie. Medzi týmito trestnými činmi sú zaradené tie trestné činy, pri ktorých je ohrozenie života alebo zdravia človeka jediným alebo primárnym objektom. Z hľadiska objektívnej stránky stačí samotné ohrozenie života alebo zdravia. Nemožno preto súhlasiť s názorom obhajcu, že uvedený trestný čin nie je možné spáchať na viacerých osobách, pretože predmetom útoku nie je človek. Úmyslom zákonodarcu zavedením uvedeného kvalifikačného znaku skutkovej podstaty trestného činu je potrestanie páchatel'ov, ktorí distribuujú omamné či psychotropné látky viacerým osobám (ide o tzv. dílerov drog), čím je ohrozený život a zdravie týchto osôb.“

Z citovaných častí oboch napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že tieto sa sťažovateľom namietanou otázkou zaoberali a dali na ňu primeranú odpoveď. Jednoznačne z nich vyplýva, prečo skutok kladený sťažovateľovi za vinu kvalifikovali ako zločin spáchaný závažnejším spôsobom na viacerých osobách.

Konajúce súdy odkázali na príslušnú právnu úpravu, ktorá bola pre posúdenie skutku rozhodujúcou. Najvyšší súd citoval zákonné ustanovenia § 172 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona upravujúce trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi a poukázal aj na znenie ustanovenia § 138 písm. j) Trestného zákona. Zároveň opísal skutkové okolnosti prípadu, uviedol, akého konania sa sťažovateľ dopustil a akým spôsobom (dopustil sa trestného činu na viacerých osobách v súlade s § 127 ods. 12 Trestného zákona). Napokon vyhodnotil, že sťažovateľ naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného zločinu. Dovolací súd ozrejmlil, prečo napriek presvedčeniu sťažovateľa o opaku bolo potrebné považovať jeho konanie za také, ktoré ohrozovalo život alebo zdravie viacerých osôb (zaradenie tohto trestného činu v štruktúre Trestného zákona), a zdôraznil aj úmysel zákonodarcu sledovaný použitou zákonnou úpravou potrestať páchatel'ov, ktorí distribuujú omamné či psychotropné látky viacerým osobám.

Pokiaľ krajský súd správnosť kvalifikácie spáchaného skutku odôvodnil aj súdnou praxou, je pravdou, že v odôvodnení absentuje uvedenie čo i len jediného prípadu ako príkladu rovnakého postupu všeobecných súdov v podobných trestných veciach. Uvedenú okolnosť však ústavný súd nehodnotí ako takú, ktorá by bola spôsobilou zasiahnuť do základných práv sťažovateľa. Sťažovateľ bol v konaní pred všeobecnými súdmi zastúpený kvalifikovanými obhajcami, ktorí pri využití im obvykle dostupných prostriedkov mohli poznať a pravdepodobne v tom čase aj poznali súdnu prax v obdobných veciach. Ústavný súd v tejto súvislosti ako príklad poukazuje na verejnosti dostupné (napr. na internete) uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 15/2013 z 9. apríla 2013, ktoré bolo vydané ešte pred meritórnym rozhodnutím okresného súdu; z neskoršieho obdobia je to napr. uznesenie

najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 45/2014 zo 7. augusta 2014 alebo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 22/2014 z 22. októbra 2014. Z uvedených rozhodnutí vyplývajú rovnaké závery, aké prijali okresný súd, krajský súd a najvyšší súd v tejto aktuálnej veci. Takisto si túto prax osvojili odvolacie súdy, pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10 To 1/2013 z 20. februára 2013.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nepovažuje odôvodnenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov v tejto časti za neodôvodnené alebo arbitrárne. Konajúce súdy uviedli právnu úpravu, podľa ktorej pri kvalifikácii skutku postupovali, pritom výklad a aplikácia tejto úpravy zo strany súdov ničím nenaznačuje, že by bola v rozpore s jej znením alebo účelom. Je tiež potrebné pripomenúť, že sú to práve všeobecné súdy, ktoré sú primárne povolané na výklad a aplikáciu zákonov v súvislosti s ich povolaním na rozhodovanie v občianskoprávných a trestných veciach (pozri čl. 142 ods. 1 ústavy). Uvedenému nasvedčujú viaceré ustanovenia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [napr. § 8 ods. 3, § 15 ods. 3, § 17 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)]. Preto vstupovanie ústavného súdu do rozhodnutí všeobecných súdov v súvislosti s výkladom a aplikáciou právnych noriem je aktuálne iba v prípade takého odchylenia sa od znenia príslušných ustanovení, že by to malo za následok zásadné popretie ich účelu a významu. V tomto prípade tomu tak nebolo.

Ústavný súd preto po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a v jeho spojitosti aj s rozhodnutím krajského súdu konštatuje, že najvyšší súd a krajský súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú obidva napadnuté rozhodnutia aj náležite odôvodnené.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s rozhodnutiami najvyššieho súdu a krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu a krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Rovnako je zjavne neopodstatneným aj namietané porušenie základného práva sťažovateľa na jeho sťažovanie alebo pozbavenie osobnej slobody iba zo zákonných dôvodov (čl. 8 ods. 2 listiny), keďže, ako to už z dosiaľ uvedeného vyplýva, ústavný súd pri svojom prieskume nezistil v postupoch a rozhodnutiach krajského súdu a najvyššieho súdu nezákonnosť, resp. rozpor so zákonom. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru v súvislosti s neodôvodnenosťou príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky

Porušenie označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom sťažovateľ spája s neodôvodnenosťou príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydaných Okresným súdom Nitra pod „č. k. OS NR-V-6-1/12-1Ntt-2/12 zo dňa 30. 1. 2012 a č. k. OS NR-V-5—1/12-1Ntt-2/12 zo dňa 30. 1. 2012“.

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 22 ods. 2 ústavy nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovor štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Z podstaty, zmyslu a účelu základných práv zaručených v citovaných ustanoveniach ústavy a dohovoru vyplýva, že elementárnou podmienkou úspešného uplatňovania ich ochrany je smerovanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy primárne priamo proti týmto príkazom. Ak bol teda sťažovateľ presvedčený o nedostatočnom odôvodnení príkazov Okresného súdu Nitra, mal sťažnosť pre porušenie označených základných práv podať práve proti týmto príkazom (samozrejme, za dodržania všetkých procesných podmienok vyžadovaných zákonom o ústavnom súde pre podanie takejto sťažnosti, najmä pokiaľ ide o jej včasnosť).

O tomto závere svedčia aj rozhodnutia ústavného súdu, na ktoré sťažovateľ poukázal v odôvodnení sťažnosti na podporu svojej argumentácie, t. j. nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 274/05 zo 14. júna 2006 a sp. zn. I. ÚS 114/2012 z 13. júna 2012, v ktorých ústavný súd síce konštatoval porušenie tých istých základných práv, ktoré označil aj sťažovateľ (podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru), avšak v uvedených prípadoch boli namietané samotné príkazy všeobecných súdov a konania im predchádzajúce, t. j. odlišné od konaní a rozhodnutí v merite trestnej veci, ako to je v danom prípade.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že tak druhostupňový, ako aj dovolací súd neodôvodnili prijaté závery vo vzťahu k jeho obhajobe spočívajúcej práve v tvrdenom nedostatočnom odôvodnení príkazov, potom tieto námietky jednoznačne spadajú pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré však v tejto súvislosti sťažovateľ nenamieta.

Obe uvedené skutočnosti (t. j. napádanie nesprávnych rozhodnutí a namietanie porušenia základných práv, ktoré sa na vec nevzťahujú) majú za následok odmietnutie sťažnosti podanej ústavnému súdu pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Napriek uvedenému ústavný súd v snahe vyhnúť sa prílišnému formalizmu pre úplnosť uvádza, že aj tejto obrane sťažovateľa sa krajský súd a dovolací súd ústavne akceptovateľným spôsobom venovali:

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k tejto okolnosti uviedol:

«Už súd prvého stupňa zaujal správne stanovisko k namietaným príkazom na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky (ďalej len „príkaz“). Nadriadený súd tam uvedené správne právne úvahy dopĺňa o to, že odôvodnenosť príkazu je potrebné posudzovať aj s prihliadnutím na charakter a závažnosť veci a jeho odôvodnenie závisí od dôkazov a faktov známych v čase jeho vydania. V danej veci tieto v tom čase boli dostačujúce na to, aby bolo príkazom súdu zasiahnuté do práva na súkromie, preto aj podľa názoru odvolacieho súdu námietky obžalovaného nie sú akceptovateľné. Všeobecne možno konštatovať, že inak sa dôvody na vydanie príkazu hodnotia v čase jeho vydania a inak sa na ne pozerá neskôr, keď sú už známe iné dôkazy a iné skutočnosti. Len to, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nezodpovedá predstavám obžalovaného nemá za následok jeho nezákonnosť. Napokon aj výsledky zaznamenananej komunikácie potvrdili opodstatnenosť vydania príkazu.

K rovnakým záverom odvolací súd dospel aj ohľadne námietok týkajúcich sa príkazu na domovú prehliadku.»

Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu k tejto otázke vyplýva táto relevantná argumentácia:

„Obvinený v dovolaní namietal nezákonnosť vykonania dôkazu, ktorý spočíval v nedostatočnom odôvodnení príkazu na odpočúvanie telefónnych hovorov vydaného Okresným súdom Nitra...

... podmienky a účel odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky sú ustanovené v § 115 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku. Príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky možno vydať, pri dôvodnom predpoklade, že budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Týmito skutočnosťami možno rozumieť skutočnosti uvedené najmä v § 119 ods. 1 písm. a/ až písm. c/ Tr. por., ak sú podstatné pre trestné konanie.

... dovolací súd zistil, že sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu Nitra v predmetnej veci vydala dňa 30. januára 2012 príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky... Podstatnou súčasťou odôvodnenia je uvedenie skutkových okolností. Skutkovou okolnosťou v posudzovanom prípade bolo dôvodné podozrenie, že doposiaľ neznámy páchatel' od mesiaca november 2011 na presne nezistenom mieste vyrába omamné a psychotropné látky, ktoré následne na rôznych miestach mesta Šurany a v okolí predáva doposiaľ presne nezistenému počtu osôb, pričom pri komunikácii s týmito osobami používa telefónne čísla 0948/... a 0907/..., kde si dohaduje množstvo drogy a miesto stretnutia. Uvedené príkazy teda boli súdom riadne odôvodnené v súlade s ustanovením § 115 ods. 3 Trestného poriadku...“

Konajúce súdy teda reagovali na námietku neodôvodnenosti príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydaných Okresným súdom Nitra a znovu tak urobili ústavne konformným spôsobom.

Najmä dovolací súd jasne uviedol podstatné skutkové okolnosti, ktoré vydanie takýchto príkazov opodstatňovali. Bolo to dôvodné podozrenie, že neznámy páchatel' vyrába omamné a psychotropné látky, ktoré predáva presne nezistenému počtu osôb s uvedením telefónnych čísel používajúcich na komunikáciu s týmito osobami. Prítom znovu poukázal na príslušnú

právnú úpravu – § 115 ods. 1 Trestného poriadku – podľa ktorej príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky je možné vydať, ak možno dôvodne predpokladať, že budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Ústavný súd považuje za presvedčivé závery všeobecných súdov uvedené v napadnutých rozhodnutiach, ktorými tieto konštatovali dostatočnosť odôvodnenia príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydaných Okresným súdom Nitra.

Ani v tejto časti ústavný súd nemohol vyhovieť návrhu sťažovateľa a vysloviť porušenie jeho základných práv, preto sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s nezákonnosťou dôkazu

(Pozri už uvedenú citáciu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, pozn.)

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie základného práva na obhajobu, ale aj základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľ videl v akceptácii „nezákonného dôkazu“ v jeho trestnej veci. Za nezákonný považoval znalecký posudok KEU PZ z dôvodu, že uznesenie, ktorým bol tento ústav poverený vypracovaním znaleckého posudku, nebol sťažovateľovi ani jeho obhajcovi doručený.

S touto námietkou sa krajský súd vysporiadal takto:

«Nedoručenie uznesenia o pribratí ústavu (nie znalca ako to nesprávne uvádzal obžalovaný) je možné považovať za chybu, nemožno ju však považovať za chybu podstatnú v zmysle písm. a/ §-u 321 Tr. por., pretože takú situáciu aká nastala - vydanie uznesenia v čase, keď sa trestné stíhanie viedlo len vo veci a kedy sa doručuje len prokurátorovi, a povinnosť po vznesení obvinenia ho doručiť neskôr obvinenému - Trestný poriadok výslovne nerieši. Obžalovaný bol oboznámený s podaným znaleckým posudkom a v konaní pred súdom bol tento dôkaz vykonaný za dodržania zásad tzv. kontradiktórneho procesu, preto nemožno konštatovať, že by došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. V prípade uvádzaného rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Tz/9/2006 sa nejedná o „judikát“ vydaný trestnoprávnym kolégiom NS SR, ale len o publikované rozhodnutie senátu NS SR v odbornom časopise Zo súdnej praxe.»

Najvyšší súd k tejto námietke uviedol:

„Obvinený v dovolaní namietal aj skutočnosť, že mu nebolo doručené uznesenie o pribratí znaleckého ústavu z 19. marca 2012 ČVS: ORP-99/OVK-NZ-2012, a teda nemal možnosť podať voči nemu sťažnosť, hoci je prípustná. Najvyšší súd poukazuje na to, že uznesenie o pribratí znalca bolo vydané vyšetrovateľom v čase, keď bolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Tr. por., a preto nebolo potrebné ho doručovať obvinenému, ktorý v tom čase ešte v pozícii obvineného nevystupoval. V tejto súvislosti bolo právo obvineného na obhajobu zabezpečené následnou možnosťou preštudovať vyšetrovací spis a oboznámiť sa s výsledkom znaleckého dokazovania ako aj v konaní pred súdom, kedy sa obvinený ako aj jeho obhajca zúčastnili vykonávania dôkazov vrátane výsluchu znalca. Len na margo najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že predmetné uznesenie bolo vydané za účelom predbežného znaleckého skúmania. Následné uznesenie o pribratí znaleckého ústavu z 13. apríla 2012,

ČVS: ORP-99/OVK-NZ-2012, za účelom vypracovania riadneho znaleckého posudku bolo už obvinenému riadne doručené dňa 20. apríla 2012.“

Je evidentné, že všeobecné sudy neopomenuli ani otázku namietanej „nezákonnosti dôkazu“ vyplývajúceho zo znaleckého posudku vypracovaného na základe uznesenia orgánu činného v trestnom konaní, ktoré podľa slov sťažovateľa nebolo doručené jemu ani jeho obhajcovi.

Ani v tomto prípade ústavný súd nemôže konštatovať porušenie označených základných práv sťažovateľa. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd sa načrtnutej problematike venovali, a to z hľadiska ústavnoprávnych záruk udržateľným spôsobom. Konajúce sudy zreteľne uviedli, z ktorých zákonných ustanovení pri vyvodení svojich právnych záverov vychádzali a konečné výsledky prijali so zameraním sa na dodržanie kontradiktórnosti trestného konania a práva sťažovateľa na obhajobu. K samotnému znaleckému posudku, ako to uviedli všeobecné sudy, sa mal sťažovateľ možnosť vyjadriť, a teda mohol v tejto súvislosti predostrieť proti nemu všetky svoje námietky (vrátane tých, ktoré ako príklad uvádza v sťažnosti). Zmyslu a účelu základného práva sťažovateľa na obhajobu preto bolo zo strany všeobecných súdov dané za dosť.

Je potrebné tiež uviesť, že argumentácii sťažovateľa vo vzťahu k tvrdenému porušeniu jeho práv v tejto časti sťažnosti chýbajú právne významné elementy. Tvrdí iba, že nedoručením mu uznesenia o pribratí KEU PZ do konania došlo k nezákonnému zabezpečeniu dôkazu, keďže mu takým postupom nebola daná „možnosť sa proti pribratiu znalca do konania brániť, prípadne sa vyjadriť aj k jeho nožnej zaujatosti“. V sťažnosti podanej ústavnému súdu však ani náznakom nevedol, či proti znaleckému posudku vypracovanému KEU PZ pred všeobecnými súdmi namietal nejaké podstatné, relevantné skutočnosti, napr. zaujatosť KEU PZ, a s akým výsledkom. Samotné nedoručenie procesného rozhodnutia akokoľvek súvisiaceho s dôkazom, ku ktorému sa má možnosť obvinený (obžalovaný) následne vyjadriť a vnieť voči nemu všetky (akékoľvek) výhrady, nemožno považovať za právne významnú udalosť z pohľadu ústavnej ochrany základného práva na obhajobu. Inak povedané, sťažovateľ tvrdí, že mu nebolo doručené procesné rozhodnutie, avšak neoznačil žiadne reálne negatívne dôsledky a dopady takéhoto postupu, ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do jeho základného práva na obhajobu.

Aj v tejto časti ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú pre absenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a označenými postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov, preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.